

Avortul: Drepturile femeii si greselile ei

de Frederica Mathewes-Green

Traducere si adaptare: Asociația ProVita București
www.provitabucuresti.ro

Dezbaterile privind problema avortului par a fi conflicte nerezolvabile ale drepturilor: dreptul femeilor de a avea control asupra propriului corp, dreptul copiilor de a fi nascuti. Ar putea cineva sa sustina in acelasi timp drepturile femeii si sa se opuna avortului?

Sustinatorii adevarati ai drepturilor femeilor trebuie sa se implice spunand adevarul despre avort si luptand ca acesta practica sa inceteze.

Cu multi ani in urma simteam altfel; pe cand eram la colegiu am pledat pentru revocarea legilor avortului [care ingradeau avortul] si mi-am sustinut prietenele care plecau in alte state pentru a avorta. In acele zile de inceput pentru miscarile feministe, femeile faceau fata unor obstacole descurajatoare. Se credea ca femeia tipica era inclinata spre nefericire, dar apoi se consola cu o palarie noua. Bineinteles nu cineva care ar fi condus o corporatie - probabil o femeie care nu ar fi avut nici macar drept de vot.

Dificultatile nu erau doar o problema legata de politica; ne simteam vulnerabile fizic, pentru ca procentul statisticilor privind violurile crestea iar trupurile femeilor erau exploatate in reclame si divertisment.

Ridiculizarea abilitatilor noastre de catre lumea exterioara era dublata de cruzimea la care trupurile noastre puteau fi expuse, de la lipsa de violenta la atacul din interior.

Pentru ca o sarcina neplanificata era ca un invadator, o creatura malefica menita sa colonizeze trupul si sa distruga planurile cuiva. Planul prioritar este de a pastra trupul in siguranta, intimitate si sanatate; fara acest lucru, orice alt drept este fara sens.

Acum ma opun avortului pentru ca inca mai cred cu tarie in dreptul femeii de a-si proteja corpul. Acest drept este al ei din prima clipa si trebuie sa ii apartina, indiferent de locul unde se afla - chiar daca vietuieste inca in uterul mamei.

Acelasi lucru este valabil si pentru fratele ei.

Multi ani am crezut in teoria potrivit careia pruncul nenascut este doar “un glob de tesuturi”.

Cand am parcurs descrierea unui avort in al doi-lea trimestru de sarcina am fost terifiata de imaginea acului de seringa introdus in pantecele mamei in timp ce copilul ei trecea prin spasmele mortii. Am aflat ca nici avorturile in stadii incipiente ale sarcinii nu sunt diferite: copilul este sfasiat membru cu membru si absorbit printr-un tub lateral intr-o punga insangerata. Si mai rau, am aflat ca de 400-500 de ori pe an copii nascuti vii, in ultimul trimestru de sarcina, sunt omorati prin strangulare sau inecare sau, pur si simplu, lasati intr-o plosca, intr-un loc intunecos pana ce ganguritul inceteaza.

Nu pot sa neg ca acest lucru este de o violenta revoltatoare. Chiar daca ar fi fost vreo indoiala ca noul nascut este o persoana, si in cazul in care as fi vazut pe cineva facand acest lucru unei pisici, as fi fost socata.

Feminismul, care a sperat sa creeze o noua societate dreapta, a adoptat, ca esential, un act de injustitie.

In romanul Fratii Karamazov, unul dintre personaje il confrunta pe celalalt cu ideea de a consimti sa fie arhitectul unei lumi noi in care toti oamenii sa fie fericiti si sa traiasca in pace, dar , in care “este esential si inevitabil sa torturezi pana la moarte o creatura insignifianta” – acel copil...de exemplu - “si sa descoperi edificiul lacrimilor ei nerazbunate”. Nu se afla doar o singura moarte in spatele acestui edificiu, ci zeci de milioane, si alte sute cu fiecare z ice trece. Justitia nu poate fi intemeiata pe o asemenea fundatie insangerata.

Au avut femeile de profitat de pe urma avorturilor ilegale? Cineva a avut de profitat, dar nu femeile care au trecut prin aceasta experienta; industria avortului are profituri de 500 de milioane de dolari pe an iar vanzarea partilor din trupurile copiilor nenascuti pot impinge aceasta cifra la bilioane de dolari. Femeia obisnuita nu castiga, ci pierde, in momentul cand face un avort. Pierde in primul rand sutele de dolari pe care trebuie sa-i plateasca pentru a face operatia. In al doilea rand trebuie sa treaca printr-o procedura umilitoare, mult mai invaziva decat violul, pentru ca interiorul uterului este golit cu cruzime, prin aspirare, pentru a extrage si ultima particica de viata. Unele femei vor fi urmarite intreaga viata de sunetul acului aparat.

In al treilea rand, femeia isi poate pierde sanatatea. Pe langa femeile care sunt taiate sau mor pe mesele de avort, mai exista si alte efecte distructive mult mai subtile. Poarta de intrare a uterului, colul, este facut sa se deschida gradat, de-a lungul catorva zile, la sfarsitul perioadei de sarcina. In timpul avortului, colul este deschis fortat in cateva minute. Fibrele delicate ale muschiului pot fi afectate – o afectiune care poate trece neobservata pana in momentul unei viitoare sarcini, dorite, cand poate provoca pierderea acesteia.

Dupa unele estimari, sansa unei pierderi de sarcina se dubleaza la femeile care au avortat.

In timp ce colul poate fi deschis, uterul nu a fost facut sa fie golit fortat. Ciupiturile si zgarieturile pot produce cicatrici care ar putea duce la endometrioza. Daca acele cicatrici sunt langa deschiderile trompelor uterine, acestea pot fi partial obturate. O cantitate redusa de sperma va mai putea patrunde si fertiliza ovulul, dar ovulul fecundat, de sute de ori mai mare decat un spermatozoid, nu va mai putea trece inapoi in uter. Ovulul fertilizat se va implanta si va creste in trompa pana cand dimensiunea fatului atinge limita trompei, trompa explodeaza, copilul moare si poate muri si mama. Unele studii arata un risc de crestere a sarcinii extrauterine, de cinci procente, la femeile care au suferit un avort.

Pe de alta parte, cicatricile pot inchide complet intrarea trompelor uterine. In acest caz sperma nu poate intalni niciodata cu ovulul iar femeia este sterila; a crezut ca a interupt doar o sarcina dar a interupt toate sarcinile, pentru tot restul vietii.

Acest lucru ne conduce la cea mai devastatoare pierdere dintre toate: femeia isi pierde propriul copil.

Retorica avortului prezinta copilul nenascut ca pe un parazit, o bucata de carne, acel "glob de tesuturi". Dar el este, de fapt, propriul ei copil, semanandu-i ca si ceilalti copii pe care nu-i va mai putea avea, mostenind aspectul ei exterior, talentele ei, continuand arborele genealogic. Avortand, ea isi ofera propriul copil ca sacrificiu pentru dreptul de a-si continua viata si este un sacrificiu care nu-i va da pace.

Cea din urma pierdere este pierderea linistii mintii. Asociatiile de Planning Familial au ajuns recent la concluzia ca aproximativ 91% din femeile care au avortat au suferit traume psihice. Unele au depresii, cosmaruri, ganduri de sinucidere; unele se trezesc noaptea crezand ca aud un copil plangand. Un barbat care si-a vazut sotia decazand psihic progresiv a intrebat: "Ce fel de targ este acesta intre controlul trupului si controlul mintii? Copilul pierdut prin avort nu este cel care o tine pe mama treaza noaptea – nu inca.

Pentru toate aceste pierderi femeia nu castiga nimic in afara dreptului de a conduce. Avortul nu vindeca nici o boala; nu aduce niciunei femei vreun premiu. Dar, intr-o lume in care sarcina si nasterea sunt considerate impedimente, avortul ajusteaza chirurgical femeia pentru a se potrivi in ea. Daca femeile fac parte dintr-o grupare opresata, sunt unica grupare care apeleaza la chirurgie pentru a fie gale. In mitologia greaca, Procust era o gazda riguroasa: daca nu aveai dimensiunea potrivita pentru patul lui, te intindea sau te taia pentru a te potrivi in el.

Masa de avort este un pat al lui Procust modern, de tip feminist, doar ca, intr-o hidoasa intoarcere, chiar victimele marsaluiesc pe strazi pentru a cere acest tratament.

Miscarile feministe de inceput vedeau aceasta problema mai clar. Susan B. Anthony denumea avortul "infanticid" si cerea "prevenirea, nu doar pedepsirea, acestei fapte abominabile". Feministele din secolul al -19-lea se opuneau in unanimitate avortului. Elizabeth Cady Stanton il considera, de asemenea, infanticid si afirma ca asa cum este degradant sa tratezi femeile ca pe o proprietate, nu poate fi mai bine ca femeile sa-si trateze proprii copii ca pe o proprietate. Poate colega lor, Mattie Brinkerhoff, a fost mai convingatoare comparand o femeie care cauta sa avorteze cu un barbat care fura pentru ca este flamand.

Intrebarea ramane, doreate femeia avortul? Nu ca si cand ar dori un Porsche sau un cornet de inghetata. Ca un animal prins in cursa, cautand sa-si elibereze propriul picior, femeia care doreste avortul incearca sa scape dintr-o situatie disperata printr-un act de violenta si pierdere de sine. Avortul nu este un semn ca femeile sunt libere, ci un semn ca sunt disperate.

Cum de a ajuns o asemenea disperare sa prevaleze? Doua tendinte ale feminismului modern, ambele asimilate structurii puterii masculine care le-a precedat, s-au combinat ducand la idea de avort.

La re-aparitia sa, feminismul s-a concentrat in mod esential pe orientarea femeilor spre viata profesionala si publica, mai tarziu pledand si pentru libertatea sexuala. Totusi, participarea la viata publica este ingreunata semnificativ de responsabilitatea fata de copii, in vreme ce activitatea sexuala la intamplare este cel mai eficient mod de a obtine sarcini nedorite. Aceasta dilema comportamentala – a face copii si a fi coplezit de grija pentru acestia isi gaseste inevitabil raspunsul pe masa de avort.

Daca ne-am imagina o societate care sustine si respecta femeia, ar trebui sa incepem prin a preveni aceste sarcini nepalificate.

Mijloacele contraceptive dau gres si jumatate dintre femeile care avorteaza recunosc ca nici macar nu le-au folosit. De aceea, prevenirea sarcinilor nedorite presupune intoarcerea la sexualitatea responsabila. Acest lucru inseamna ori evitarea activitatii sexuale in situatiile in care un copil nu este binevenit, ori dorinta de a fi responsabil pentru vietile concepute neintentionat, sau poate gandirea unui plan de adoptie, intemeierea unei familii sau sustinerea financiara, devotata, a unui copil.

Folosirea contraceptivelor nu este un substitut pentru aceasta responsabilitate, asa cum purtarea unei centuri de siguranta nu te ajuta sa mergi mai repede.

Copilul este conceput fara sa aiba vreo vina; este cea mai mare cruzime sa-l sfasii in bucati pentru a-ti continua viata sexuala fara nici o obligatie.

In al doilea rand, trebuie sa facem ca evolutia sarcinii si cresterea copilului sa nu mai fie o povara. Majoritatea este de acord ca femeile ar trebui sa aiba un loc in viata publica a societatii noastre; talentele si abilitatile lor sunt la fel de pretuite ca si ale barbatilor si nu exista nici un motiv sa le indepartam din viata sociala. Dar, cand copii sunt la varste fragede, mama si copilul prefera, de obicei, sa fie impreuna. Daca femeile pot sa-si ia acesti ani liberi, in mijlocul carierei, trebuie sa aiba, dupa cum am spus, barbati devotati, responsabili, care sa le sustina. Ambii parinti pot beneficia de flexibilitate mai mare la locul de munca: de exemplu, permiterea parintilor cu copii scolari sa-si ajusteze programul de lucru pentru a coincide cu cel scolar, sau, pentru reducerea costurilor la birou, cumularea ingrijirii copilului cu lucrului de acasa. De asemenea, trebuie sa primim femeile inapoi la locul de munca atunci cand doresc sa se intoarca, considerandu-le anii petrecuti acasa ca experienta valida in management, educatie si abilitati de negociere.

Drepturile femeii nu sunt in contradictie cu drepturile copilului; manifestarea acestei contradictii este un semn ca ceva nu este in regula in societate. Atunci cand femeile vor avea respectul pentru sexualitate si flexibilitatea in viata de angajat nu vor mai cauta substitutul discriminarii sangeroase a avortului.

Prin bunavointa:

*The Catholic Resource Network
Trinity Communications
PO Box 3610
Manassas, VA 22110
Voice: 703-791-2576
Fax: 703-791-4250
Data: 703-791-4336*

Publicat in The Evangelical Catholic, feb. 1992, si ALL About Issues, mai 1992